

jeg har havt den Ære at være Medlem af denne Forsamling, i de Aar, da vi svulmede af Formue, stabigt tilladt mig at henlede det høie Things Opmærksomhed paa Nødvendigheden af at spare sammen til de onde Tider; nu ere de onde Tider komne, men vi have faa at sige Intet sparet. Det er ganske vist, at vi skulle afholde de Udgifter, som ere nødvendige, men vi skulle tillige strengt paasee, at vi undgaae alle unødvendige Udgifter, medens jeg dog tillader mig at troe, at der her i Landet findes ikke faa Udgifter, som maatte kunne spares, og jeg haaber, at den høitagtede Finantsminister, stolende paa en kraftig Bistand, saavel fra dette Thing som fra det, der følger efter, vil frembringe store Besparelser. Det er ganske vist, at det, naar der mangler Penge til Statens Huusholdning, er rigtigere at gjøre en „moderat Appel til Folkets Skatteevne“, som Finantsministeren udtrykker sig, istedetfor at laane, hvilket for Resten ogsaa er en Appel til Folkets Skatteevne, men forinden man drager en Bøvel som denne, i Skikkelse af Appel til Folket, maa man kunne forklare om den strenge Nødvendighed fordrer, at denne Stat paalægges. Jeg troer dog ikke, det er nødvendigt, at jeg for Diebliffet htrer mig videre herom, men jeg kan ikke komme til den Tro, at det er rigtigt, nu at foretage et saa betydeligt Skridt som dette, at hde til Fællesstatens Nødvendigheder en Skat som — lad os kalde det saaledes — den, Regjeringen her opfordres til at vedtage, forinden vi kjende den Huusholdning, man agter at føre i Fællesstaten. Forinden vi kjende den, troer jeg, at vi maae bede den høitagtede Finantsminister om at meddele os, hvorledes han slaaer sig igjennem, og den Tid er ikke fjern, da han kan bringe den hele Finantsstilstand under fornøden Overveielse. Vi have Udsigt til, at det vil skee inden det næste Finantsaars Begyndelse, og for Resten har den høitagtede Finantsminister, uden at behøve en Appel til Folket, saadanne Resourcer, at han ikke vil kunne sige, at han ikke kan svare Enhver Sit, med mindre der paalægges en Krigsskat. Mit Forflag vil forøvrigt senere komme til at gaae ud paa, at man meget nøie og meget langsomt overveier denne Sag i et Udvalg.

Mathiasen: Af Hensyn til den Bæffelighed, der er forbunden med Paaligningen af Indkomstskatten, maa det naturligviis erkjendes for et stort Gode, at den støttes af Skattecommissairer, ligesom dette selvfølgelig vil føre til, at Rigningen bliver eensartet i de forskjellige Communer, men paa den anden Side troer jeg, at det ikke vil vække nogen god Stemning imod selve Rigsdagen og maaskee heller ikke imod de paagjældende Skattecommissairer, at disse, foruden at faae deres Udlæg refunderet, skulle have 1 Rd. pr. Mil i Reiseomkostninger og desuden 3 Rd. daglig i Diæter. Da Skattecommissairerne kunne bestemme Mødetiden i de forskjellige Communer, have de det ganske i deres Magt at kunne ordne deres Reise fra Commune til Commune, og paa den Tid, de arbejde sammen med Commissionens Medlemmer, ville de kunne leve paa omtrent samme tarvelige Maade, som disse. Jeg haaber derfor, at det høie Thing vil overveie, om der ikke maatte være Anledning til en Nedsættelse i denne Henseende. Jeg mener, at der er saameget mere Anledning hertil, som der haabe her og i det andet Thing har hævet sig Stemmer for en saadan Nedsættelse. — Mine Bemærkninger med Hensyn til Skattecommissairernes Diæter, troer jeg ogsaa kunne finde Anvendelse ligeoverfor selve Hovedligningscommissionen, hvorfor jeg ogsaa skal henstille denne Sag til Overveielse. — Der er endnu en anden Bemærkning, jeg skal henstille. Det hedder nemlig i Slutningen af § 12, at, naar Rigningscommissionen paalligner Skat, ansætte dens Medlemmer ogsaa hverandre til Indtægt, „saaledes at det Medlem, om hvis Ansættelse der er Tale, midlertidigt fratræder“. Er det hermed Mening, at det enkelte Medlem kun skal fratræde, men dog paahøre, hvad han bliver ansat til, uden at han deeltager i Forhandlingen eller Afstemningen derover, idet han da maaskee bereber sig paa at behandle de andre Medlemmer af Commissionen paa samme mere eller mindre gunstige Maade, hvorpaa de have behandlet ham, saa er Udtrykket rigtigt; men er Meningen den, at Rigningscommissionens Medlemmer i denne Henseende gjenfærdigt skulle